

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 stycznia 2024 r.,

w sprawie M. B.

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in.

kasacji wniesionej przez obrońcę od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 28 września 2021 r., sygn. akt II AKa 390/20 zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 11 sierpnia 2020 r., sygn. akt XII K 227/18

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i obciążyć nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. B. został oskarżony, o to, że:

1. w okresie od dnia 15 maja 2002 r. do dnia 13 sierpnia 2003 r., w W., B. oraz na terenie innych miejscowości woj. [...], [...], [...], działając wspólnie i w porozumieniu z P. Ł., M. P., D. S., A. S., A. M., A. I. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie

przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw rozbojów, kradzieży, przestępstw przeciwko wolności i życiu oraz przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych,

tj. o czyn z art. 258 § 1 i § 2 k.k.;

2. w bliżej nieustalonym czasie, okresie nie wcześniej niż od dnia 15 maja 2002 r. nie później niż do dnia 18 marca 2003 r., w okolicy Ł., B., S., B., C., Z. i innych miejscowości na terenie Polski, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z M. P. A. I. A. M. i D. S. ps. I. dokonał nie mniej niż 30 rozbojów na przejeżdżających przez teren Polski obywateli Ukrainy, Litwy i Białorusi w ten sposób, że po zatrzymaniu pojazdów i obezwładnieniu podróżujących dokonał zaboru, w celu przywłaszczenia, pieniędzy każdorazowo w kwotach po ok. 10 tys. euro do 50 tys. euro, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobnej,

tj. o czyn z art. 12 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

3. w bliżej nieustalonym czasie, okresie nie wcześniej niż od dnia 15 maja 2002 r. nie później niż do dnia 18 marca 2003 r., na trasie relacji z Ł. do B. woj. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. A. M. i A. I., usiłował dokonać rozboju na nieustalonym kierowcy samochodu marki Ł., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zachowanie kierowcy i brak możliwości wejścia do wnętrza pojazdu, przy czym czynu tego dopuścił się czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

4. w bliżej nieustalonym czasie, okresie nie wcześniej niż od dnia 15 maja 2002 r. i nie później niż do dnia 18 marca 2003 roku, w lasach w okolicy B., działając wspólnie i w porozumieniu z A. M., A. I. i M. P. usiłował dokonać rozboju z użyciem niebezpiecznego narzędzia w postaci broni palnej w ten sposób, że będąc przebrany za funkcjonariusza Policji, po rozciągnięciu na drodze kolczatki mającej na celu wymuszenie zatrzymania pojazdu, usiłował zatrzymać samochód marki M. wiozący obywateli Białorusi celem dokonania zaboru mienia lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na sposób jazdy i zachowanie kierowcy busa, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobnej,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

5. w bliżej nieustalonym czasie, okresie nie wcześniej niż od dnia 15 maja 2002 r. i nie później niż do dnia 18 marca 2003 r. , w W. i w porozumieniu z P. Ł., A. M., A. I., M. P. oraz nieustalonym mężczyzną usiłował dokonać rozboju, w ten sposób, że wszedł na nieustalony ogrodzony teren przy stacji paliw „X.”, na którym znajdowały się koparki i po obezwładnieniu nieustalonej osoby poprzez uderzenie jej w głowę, zamierzał zabrać w celu przywłaszczenia koparkę, jednakże z uwagi na stan zdrowia obezwładnionej osoby, odstąpił od zaboru mienia, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

6. w bliżej nieustalonym czasie, okresie nie wcześniej niż od dnia 15 maja 2002 r.

i nie później niż do dnia 18 marca 2003 roku, przy trasie relacji W.-L., działając wspólnie i w porozumieniu z P. Ł.. A. M., A. I., M. P. oraz nieustalonym mężczyzną, po uprzednim wtargnięciu na teren nieustalonego składu budowlanego i po doprowadzeniu nieustalonej osoby do stanu bezbronności dokonał zaboru w celu przywłaszczenia koparki budowlanej, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

7. w bliżej nieustalonym czasie, okresie nie wcześniej niż od dnia 15 maja 2002 r.

i nie później niż do dnia 18 marca 2003 r., w P. działając wspólnie z dwoma ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą, groźbą zamachu na życie i zdrowie, przy użyciu broni palnej doprowadził P. Ł. do rozporządzenia mieniem w ten sposób, że zmusił ww. do wydania pojazdu marki V. o nieustalonym numerze rejestracyjnym, złotego łańcuszka i telefonu o nieustalonej marce, o łącznej wartości nie mniejszej niż 20 tys. złotych, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,;

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

8. w bliżej nieustalonym czasie, okresie nie wcześniej niż od dnia 15 maja 2002

r. nie później niż do dnia 18 marca 2003 r., usiłował dokonać zabójstwa W. C. ps. B. w ten sposób, że na terenie agencji towarzyskiej o nazwie O. przy [...] w W. oddał w jego kierunku strzały z broni palnej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na chybiony cel i zacięcie magazynka, w wyniku

czego W. C. doznał obrażeń ciała w postaci rany lewego przedramienia, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

Wyrokiem z 11 sierpnia 2020 r., sygn. XII K 227/18, Sąd Okręgowy w Warszawie oskarżonego M. B. uznał winnym czynu zarzucanego mu:

1. w pkt 1 aktu oskarżenia z art. 258 § 1 i 2 k.k. z tym odmiennym ustaleniem, że dopuścił się go w okresie od dnia 13 sierpnia 2002 r. do dnia 18 marca 2003 r. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji, która weszła w życie z dniem 1 maja 2004 r. skazuje go na karę 4 lat pozbawienia wolności;
2. w pkt 2 aktu oskarżenia z art. 12 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. z tym odmiennym ustaleniem, że dopuścił się go w bliżej nieustalonym czasie, w okresie nie wcześniej niż od dnia 13 sierpnia 2002 r. i nie później niż do dnia 18 marca 2003 r. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami oraz, że dokonał nie mniej niż dwóch rozbojów i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje go na karę 4 lat pozbawienia wolności;
3. w pkt 3 aktu oskarżenia z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z tym odmiennym ustaleniem, że dopuścił się go w bliżej nieustalonym czasie, w okresie nie wcześniej niż od dnia 13 sierpnia 2002 r. i nie później niż do dnia 18 marca 2003 r. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje go na karę 3 lat pozbawienia wolności;
4. w pkt 4 aktu oskarżenia z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. z tym odmiennym ustaleniem, że dopuścił się go

w bliżej nieustalonym czasie. w okresie nie wcześniej niż od dnia 13 sierpnia 2002 r. i nie później niż do dnia 18 marca 2003 r. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje go na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

5. w pkt 5 aktu oskarżenia z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. z tym odmiennym ustaleniem, że dopuścił się go w bliżej nieustalonym czasie, w okresie nie wcześniej niż od dnia 13 sierpnia 2002 r. i nie później niż do dnia 18 marca 2003 r. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje go na karę 5 lat pozbawienia wolności;

6. w pkt 6 aktu oskarżenia z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. z tym odmiennym ustaleniem, że dopuścił się go w bliżej nieustalonym czasie, w okresie nie wcześniej niż od dnia 13 sierpnia 2002 r. i nie później niż do dnia 18 marca 2003 r. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje go na karę 4 lat pozbawienia wolności;

7. w pkt 7 aktu oskarżenia z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. z tym odmiennym ustaleniem, że dopuścił się go w bliżej nieustalonym czasie, w okresie nie wcześniej niż od dnia 13 sierpnia 2002 r. i nie później niż do dnia 18 marca 2003 r. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje go na karę 3 lat pozbawienia wolności;

8. w pkt 8 aktu oskarżenia z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. z tym odmiennym ustaleniem, że dopuścił się go w bliżej nieustalonym czasie, w okresie nie wcześniej niż od dnia 13 sierpnia 2002 r. i nie później niż do dnia 18 marca 2003 r. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. skazuje go na karę 11 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji, która weszła w życie z dniem 1

lipca 2015 r. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt I - VIII i wymierzył skazanemu M. B. karę łączną 14 lat pozbawienia wolności a na poczet orzeczonej w pkt IX wyroku kary łącznej w wymiarze 14 lat pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7 marca 2018 r. do dnia 11 sierpnia 2020 r..

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego, która zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła obrazę art. 7 k.p.k., 410 k.p.k., 167 k.p.k., 367 § 1 k.p.k., 366 k.p.k. oraz art. 193 k.p.k. a także błąd w ustaleniach faktycznych mogący mieć wpływ na treść orzeczenia wnosząc o uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu przestępstw względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z 28 września 2021 r., sygn. II AKa 390/20, Sąd Apelacyjny w Warszawie uchylił pkt I zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie czynu zarzucanego w pkt 1 aktu oskarżenia, uchylił pkt V i na podstawie art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie czynu zarzucanego w pkt 5 aktu oskarżenia oraz zmienił pkt IX zaskarżonego wyroku w ten sposób, że na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji, która weszła w życie z dniem 1 lipca 2015 r., połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt II-IV i VI-VIII i wymierzył oskarżonemu M. B. karę łączną 12 lat pozbawienia wolności. W powstałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy orzekając o kosztach i opłatach sądowych.

Kasację od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie wywiódł obrońca skazanego formułując w niej zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego mającego istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 2 k.p.k., polegającego na dokonaniu wadliwej kontroli instancyjnej wyroku Sądu Okręgowego i niedostrzeżenie przez Sąd Apelacyjny w Warszawie zaistnienia uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., a mianowicie obrazy przepisu art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., a przez to orzeczenie przez Sąd

Apelacyjny w sprawie, pomimo iż nastąpiło przedawnienie karalności czynu opisanego w pkt. II, III oraz VI i VII wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 11 sierpnia 2020 r. sygn. akt XII K 227/18, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 27 września 2021 r. i co do tych czynów postępowanie karne należało umorzyć.

Stawiając powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim pkt. II, III, VI, VII wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 11 sierpnia 2020 r. sygn. akt XII K 227/18 i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzenie postępowania co do tych czynów a nadto o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim pkt. IX wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 11 sierpnia 2020 r. sygn. akt XII K 227/18 w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna i co za tym idzie podlegała rozpoznaniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W niniejszej sprawie nie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza wynikająca z treści art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. W tej sprawie nie doszło bowiem do przedawnienia karalności czynów przypisanych oskarżonemu w punktach II, III, VI, VII wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie, który w tej części został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Bieg terminu przedawnienia jak wynika z treści wspomnianego na wstępie orzeczenia sądu I instancji rozpoczął się z dniem 18 marca 2003 r. Natomiast kolejne postanowienia o przedstawieniu zarzutów wobec skazanego zostały wydane w dniach 8 lutego, 7 sierpnia i 2 listopada 2017 r.

Przepis art. 280 § 1 k.k. w dacie popełnienia przez skazanego czynów przewidywał bowiem karę od 2 do 12 lat pozbawienia wolności, zaś przepis art. 282 k.k. przewidywał karę pozbawienia wolności od roku do lat 10.

Art. 101 § 1 pkt 3 k.k. obowiązujący w dacie czynów przewidywał, iż karalność przestępstwa ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 10 lat, gdy czyn stanowi występki zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata, a co za tym idzie, gdyby stan prawny nie uległ zmianie przedawnienie karalności czynów opisanych w pkt II, III, VI, VII upłynęłoby 18 marca 2013 roku. Jednakże w okresie biegu przedawnienia nastąpiła zmiana przepisu art. 101 § 1 k.k. poprzez dodanie pkt. „2 a”, która weszła w życie z dniem 3 sierpnia 2005 r. Dodany bowiem ustawą o zmianie ustawy – kodeks karny - z 3 czerwca 2005 r. (Dz.U. Nr 132, poz. 1109) przepis art. 101 § 1 pkt 2 a k.k. wydłużył okres przedawnienia przestępstw zagrożonych karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności - do 15 lat. Omawianą ustawą zmieniono również treść przepisu art. 102 k.k., któremu nadano brzmienie „Jeżeli w okresie przewidzianym w art. 101 wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność popełnionego przez nią przestępstwa określonego w § 1 pkt 1-3 ustaje z upływem 10 lat, a w pozostałych wypadkach - z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu. Przepis art. 102 k.k. następnie został zmieniony w interesującej części - na kanwie niniejszej sprawy - ustawą o zmianie ustawy – kodeks karny z 15 stycznia 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 189) poprzez uzależnienie 10 letniego okresu wydłużającego termin przedawnienia od wszczęcia postępowania *ad rem*, a nie jak było to w poprzednim stanie prawnym od wszczęcia postępowania *ad personam*. W tym miejscu należy podkreślić, że w obu przytoczonych wyżej ustawach ustawodawca w art. 2 zaznaczył, że do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tym ustawom, chyba że termin przedawnienia już upłynął.

Tak więc nowe przepisy weszły w życie w dniu 3 sierpnia 2005 r., a termin przedawnienia przestępstw przypisanych w pkt II, III, VI i VII wyroku sądu I instancji upływał w dniu 18 marca 2013 r. r. Należało tym samym stosować przepisy nowe. Jednocześnie przytoczony przepis intertemporalny wyłączył w tym zakresie stosowanie art. 4 § 1 k.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 29 listopada 2012 r., IV KK 176/12). Stosując przepisy nowe, czyny M. B. przedawniały się z upływem 15 lat od daty popełnienia tj. z dniem 18 marca 2018 r. Jednocześnie przed tą datą przekształcono postępowanie w fazę *in personam* - co wydłużyło

termin przedawnienia karalności o kolejne 10 lat (art. 102 k.k.). Tym samym, według powyższych przepisów, przedawnienie przestępstw przypisanych w punktach II, III, VI i VII wyroku sądu I instancji mogłoby nastąpić dopiero 18 marca 2028 r.

Wobec podnoszonych przez skarżącego wątpliwości natury konwencyjnej i konstytucyjnej w tym miejscu wskazać należy na pogląd prawny zawarty w wyroku z 25 maja 2004 r., SK 44/03, w którym Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że „w odniesieniu do prawa karnego konkretyzację zasady niedziałania prawa wstecz („*lex retro non agit*”), wynikającej z klauzuli państwa prawnego (art. 2 Konstytucji), stanowią zasady „*nullum crimen sine lege*” oraz „*lex severior poenali retro non agit*”, które można wywieść z art. 42 ust. 1 Konstytucji. 2. Żaden natomiast przepis Konstytucji nie wyraża wprost zasady, iż karalność przestępstw i wykonanie kary ulegają przedawnieniu. Zasady tej nie można też wyprowadzić z art. 2, z art. 42 ust. 1 Konstytucji ani z art. 43 i 44 Konstytucji. Nie istnieje zatem konstytucyjne „prawo do przedawnienia” czy choćby ekspektatywa takiego prawa. Odpowiedzialność za popełnienie przestępstwa oraz przedawnienie karalności nie są wartościami równoważnymi. Instytucja przedawnienia w prawie karnym jest traktowana jako instrument zmiennej polityki karnej. Obywatel ma prawo oczekiwać, że będzie podlegać odpowiedzialności karnej tylko w granicach określonych w art. 42 ust. 1 Konstytucji; popełniwszy przestępstwo, nie może natomiast oczekiwać korzyści wynikających z przedawnienia karalności. Za innym rozumieniem przedawnienia nie stoją żadne racje konstytucyjne; przeciwnie – prowadziłoby ono do naruszenia poczucia sprawiedliwości”.

Na zakończenie rozważań należy zwrócić uwagę, że zgodnie z treścią art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych w niej zarzutów. Nie stwierdzono natomiast okoliczności, które uprawniałyby Sąd Najwyższy do wyjścia poza zakres zaskarżenia.

Mając powyższe okoliczności na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia zwalniając skazanego z ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa w myśl art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[PGW]

[ms]